

Pákolitz István (1919-1996) költő, szerkesztő, műfordító, pedagógus – akinek leánya Pécsi Gabriella (1944-2006) költőnő, a „Göcseji tulipán” Zalaegersze- gen volt könyvtáros 1979-től nyugdíjba vonulásáig, 1968–1980 között a Jelen- kor szerkesztője volt.

A fiatal kanizsai költőt Tüskés Tibor ismertette meg velem. A Pék Pállal foly- tatott levelezéséből kiderül, hogy kedvelte a fiatal költőt, támogatta is, ahol lehetett, de – hasonlóan csorba Győzőhöz és Fodor Andrásához, vagy épp Tüs- kés Tiborhoz – ellátta szakmai tanácsokkal, mentorálta is a húsz évvel fiata- labb, pályája kezdetét lévő, és a kiadói munka bonyodalmaival még nem ismerő Pék Pált. Több levele szól arról, hogy ő és Tüskés Tibor javasolta írásainak megjelentetését több helyütt is, de ez nem jelentett garanciát a megjelenésre. Pék Pál megjelenéseiből látható, hogy a Jelenkorban rendszeresen kapott le- hetőséget. Viszont ebben az időszakban két antológia tervbe vett kiadása is kútba esett. Sőt, Pék Pál első kötetének megjelentetését sem sikerült elérni.

Most egy gépelt, 1971. szeptember 13-án kelt, a Jelenkor hivatalos fejléces le- vélpapírjára nyomtatott hosszabb levélből idézünk. A levélben szóba kerülő versek már a leadott kéziratra vonatkoznak.

Kedves Pali!

A ciklusokra osztott és megszerkesztett verseskötet igényes, helyenként fino- man árnyalt és szembeszökően etikus költői magatartást revelál.

Valamennyi versre jellemző, hogy nyomaiban sem találjuk a naturalista másolást vagy éppen az anekdotázó verselő modort; témáidat már jóelőre megtisztítod minden közönségestől és esetlegestől, s igyekszel élményeid- nek gyökeréig hatolni. Ezt részben gondos szelekcióval, részint pedig az által- éred el, hogy kiváló érzékkel feded fel a kínáló szimbólumokat, s általában igyekszel lehetőleg minden sorodat valami magasabb és tágabb egységhez csatolni. A verskezdetek mindig igen mélyről eredő, gyakran fájdalmas, nem ritkán életre szóló élményeket s még többször megpróbáltatásokat sejtetnek; ezeket azután (legsikerültebb verseidben) merész ívben emeled tiszteletre- méltó erkölcsi magasságokba. Született lírikus alkatod kiviláglik abból is, hogy mindenhez individuális érzékenységgel, első személyben közeledsz, de soha nem mulasztod el, hogy ne figyelmeztess magad vagy a vers címzettjét a tárgyól levonható magasabb következtetésekre. Közelebből meghatároz- ható témáid voltaképpen nincsenek is: az egyéni sors és a világ harca birkózik bennük, valamiféle etikus szintézist keresve. A ciklusokra osztást éppen ezért mesterkéltnek érezzük, – ezeknek a verseknek ilyenén csoportosítása merő- ben formális.

Üdvözlettel:

Pákolitz István

A Rapszódia a reményhez című kötetet végül Nagykanizsa Városi Tanácsa adta ki 1976-ban. Pákolitz István is örömét fejezte ki egy 1977. április 22- én kelt rövidke levélben a hír hallatán, de gratulációja mellett megjegyezte: „Mint tudod, a pécsi fiálé már két éve megszűnt /Jelenkor-Magvető/ így a helyi dolgokat mi is a Tanács útján /ha van pénzük/ tudjuk kiadni.”